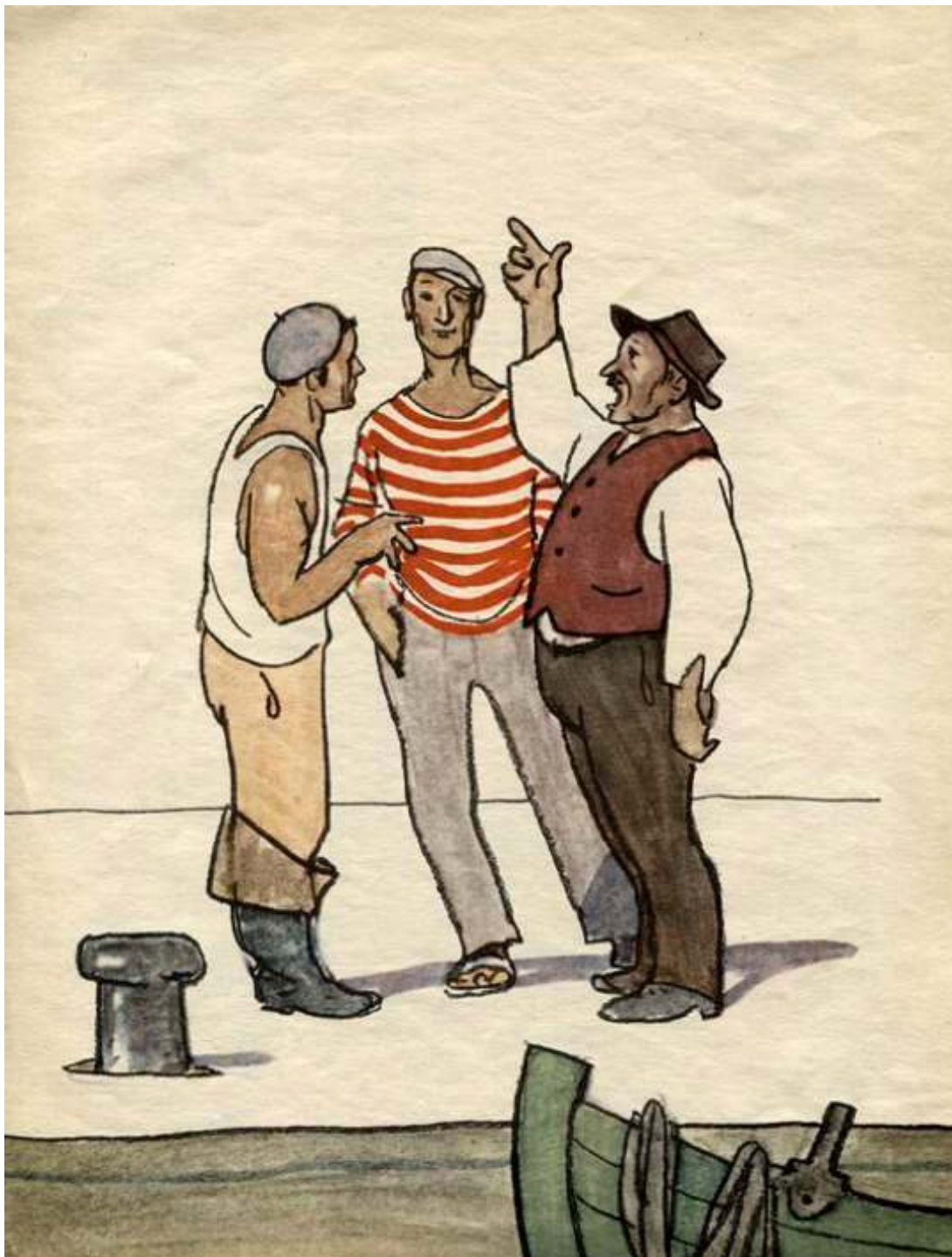

תמונות מנפולי

סיפר א. ורשינין

צייר א. קוקוריין

כחול בהיר הם מי מפרץ נפולי, ומעליהם
גבעות לא גבוהות ובתים צהובים או
חומים.

הכיכרות רחבות ידיים ורחבות צרים,
שבהם שתי עגלות, זו מול זו, לא יכולות
לעבור.

אם ארבעה אנשי נפולי נפגשים ביחד, תוך
חמש שניות מתחיל ויכוח וריב.

רק בדבר אחד כולם מסכימים. העיר
שלהם היא היפה שבעולם. טוב, אם לא
בעולם, אז בוודאי באיטליה.

"לא תמצאו באף מקום שמיים כחולים
יותר" יאמר אחד.

"ורחובות חשוכים ומלוכלכים יותר" יוסיף
שני.

"ושירים עצובים ועדינים" ילחש שלישי.

"וילדים יהירים ופיקחים יותר" יעיר רביעי.
ותוך דקה יחזרו שוב לויכוח.

גן של דון וינצנצו

היום נראה דווקא מתאים. רוח קרירה נושבת מהבוקר וגם גשם קליל יורד. מיקו לא מפחד מהגשם, אבל בשביל וינצנצו הזקן זו בעיה. במזג האוויר כזה העצמות הזקנות שלו כואבות. אנשים נבונים יושבים בימים כאלה בבית, ליד תנור. ודון וינצנצו לא יכול. חושש הזקן שהרפתקנים יתגנבו לגן שלו. הוא עומד דקה או שתיים ליד החלון ומיד שוב רץ לדלת.

אבל למיקו מספיקות גם שתי דקות. דון וינצנצו רק חזר הביתה ומיקו כבר עבר מעל הגדר. הוא היה רוצה להיות לבעל של הגן הזה. הנה גזר. מאוד בשל ועסיסי. מיקו אוכל אותו ולא יכול להפסיק. מפסיק רק כשיד גדולה תופסת אותו בצוואר. "איך הגעת הנה, מיקו יקירי?" קולו של דון וינצנצו מלא חיבה, אך העיניים לא מבשורות טובה. "עם הרוח" עונה מיקו בחוצפה. "איך?" מופתע הזקן.

מיד אחרי הבתים האחרונים של העיר משתרעים הגנים, ברבועים ופסים ירוקים. כבר מזמן חבב מיקו את גנו של דון וינצנצו. כבר מהדרך אפשר לראות את הלפת והגזר הבשלים שגדלים שם. אך בעל הבית שומר בקפידה על גנו. וליתר בטחון הקיף אותו בגדר חזקה. אלא שבשביל מיקו אפילו גדר גבוהה אינה מכשול.

"תבין, דון וינצנצו. הלכתי בדרך ופתאום התחילה רוח" מסביר מיקו קלילות "ולא סתם רוח, אלא ממש סערה."
"הם.. אמר דון וינצנצו "מעניין. מסקרן מאוד."

"היא הרימה אותי מעל האדמה וזרקה ישר לתוך הגינה שלך" אמר מיקו. ומשתתק.
"יפה מאוד התמזל לך, ילד. אבל למה על הערוגה פזורים הגזרים ולפת?"
גם זה לא מביך את מיקו.

"הרוח הייתה מאוד חזקה ומשכה אותי כל פעם רחוק יותר ויותר. אז תפסתי בעלים והוצאתי עם השורש."

"אמנם חבל על הגזר והלפת" חושב לעצמו דון וינצנצו "אבל על הנוכל הקטן הזה לא תצליח לגבור במילים. והוא גם לא פחדן."
"אז כך" מסכם דון וינצנצו "תודה שהחלטת לבקר אצלי. זה כבוד גדול בשבילי ובשביל הגינה שלי. אך בפעם הבאה, אם תרצה לבקר אצלנו, בקש מהרוח, החברה שלך, שתדפוק קודם בפשפש."

השריפה

אבל מי ירצה לקרוא עיתון בחום כזה!
מובן, אפשר לעשות ממנו כובע ניר, להגן
על הראש, אבל לזה מתאים גם העיתון
מאתמול. והשמש שורפת כל פעם יותר
חזק. אם הוא לא ימכור את כל העיתונים
שלו, שוב לארוחת הערב יאכל רק לחם
ובצל.

גם כך מתגרה בו ג'ובנני

"אוכל בצל! אוכל בצל!"

בצל לבוקר ולצהריים!"

"קנו קוריירה דה נפולי. בעשרים לירות

תסובבו את העולם!"

איפה! כולם הסתתרו במקומות מוצלים.

שמש של צהריים תלויה ממש מעל הראש.

ונוסף לכך היא לוחטת כל כך שנדמה, אילו

הרמת אליה עיתון, הוא היה נדלק בלהבה

גדולה. אלפי ניצוצות יתפזרו סביב ותתחיל

שריפה גדולה. זה רעיון!

"שריפה! שריפה ענקית בעיר מילנו!

שבעים קורבנות!" בכל כוחו התחיל מריו

לזעוק.

חם, מחנק. אספלט נמס תחת הרגליים,
ממש מתרכך.

כבר צהריים, ומריו עוד לא מכר אף עיתון

אחד. הוא היה זורק אותם יחד עם

התרמיל ורץ להתרחץ בים. אבל העבודה

קודמת. ומריו שוב קורא בפה פעור:

"קוריירה דה נפולי! קנו את העיתון החביב

שלכם! קוריירה דה נפולי!"

מיד ניגשו אליו אנשים אחדים.
"תן עיתון, ילד."
"תן גם לי."

אדם אפור, בחליפה לבנה כמו שלג, פתח
את העיתון ומלמל:
"מיד נראה. נראה."
ומיד התחיל לצעוק על מריו:
"נוכל! איפה כאן כתוב על שריפה? איזה
שבעים קורבנות, רמאי שכמותך!"
"אתה הקורבן השבעים ואחד, סניור!" קרא
מריו.

הוא נפנף לכוון האדון הכועס בתיק הריק
מעיתונים ורץ אל הים.

יום הולדת

מניסיונו - כל תשובה רק תרגיז יותר את
אמו. והיא רגעים אחדים הביטה עליו,
ואחר כך נרגעה. הושיטה לו סל קלוע
ואמרה:

"לך לדון אנטוניו. קנה שמן זית, גבינה
וחצי קילו בשר. אבל לא מהשאריות, אלא
בשר טוב, לא שמן, מהחזה. הרי יום
הולדת היום לאחותך. היא כבר בת חמש."
"גם כן חג!" חשב פיירינו, אך כמובן לא
אמר דבר. הרי גם לו יהיה נעים לאכול
ארוחה טעימה.

"גם אני אלך. גם אני רוצה" קראה בת
החגיגה.

"קח אותה אתך. אין לה מה לשבת כאן,
בחור החשוך הזה."

פיירינו החמיץ פנים, הביט על אחותו
ואמר:

"בואי, ילדה."

הם הלכו מהר וג'נינה כל הזמן השתדלה
לא לפגר אחריו. פיירינו עשה צעד, והיא -
שלושה. קרון חשמלית עבר על ידם, מלא

"שוב שחקת כדורגל?" קראה אמה
בחומרה כשרק עבר את הסף, "לא יספיקו
לך הנעליים! אתה יודע בעצמך כי אין במה
לקנות חדשות. אלה יתפרקו - תלך יחף
לבית הספר."

פיירינו זרק בחשאי מבט על הנעליים שלו,
מאובקות, מקומטות אך עדיין חזקות.
"צריך מהר לעבור מההגנה לשער" חשב
"אז הן יחזיקו יותר זמן." הוא שתק כי ידע

בני אדם. הוא היה דומה לאיכרה שחוזרת מהשוק וסוחבת סלים מלאים. על מדרגות האבן המשופשפות ג'נינה עצרה. היא תפסה בבגד אחיה כדי לא ליפול.

"את לא יודעת ללכת. את זוחלת כמו צב." ג'נינה רק נאנחה בעצב. בדיוק כמו אמא. פיירינו הביט עליה מזווית עינו והלך הלאה.

בלי לעצור שם את ידו לכיס, הוציא אגס אכול למחצה והושיט לאחותו. "רוצה?"

האגס היה כבר קצת רקוב אבל ג'נינה תפסה אותו ותקעה את שיניה בבשר המתוק. קשה היה לאכול תוך ההליכה. טיפות עסיס נטפו על הסנטר וג'נינה לא הספיקה ללקק אותן.

החנות של דון אנטוניו הייתה כבר קרובה, אך פיירינו האט את צעדיו. לפני שלושה ימים נפתחה ברחוב חנות חדשה ופיירינו לא יכול היה לעבור בשקט ליד חלון הראווה המלא. מה לא היה שם. חולצות

קרוב לבית היא נעצרה והתחילה לתקן
לבובה את הקשת על הראש.
"היא רוצה שאמא תנזוף בי קודם" ניחש
מיד פיירינו "אבל אמא ביום ההולדת לא
תנזוף בה. מילא, שיהיה."
ובאומץ פתח את דלת הבית, מוכן לקחת
על עצמו את ההתקפה הראשונה.

כדורגל, נעליים, וכובע עם מצחייה! כאשר
הקבוצה שלו תשחק מול השמש, הוא לא
יוכל הרי לעמוד בשער בלי כובע כזה. והוא
גם לא יקר, בסך הכל רק שלוש מאות
לירה. אבל הכסף לא יספיק לבשר. וגם
ג'נינה בוודאי תלשין.
הוא הביט על אחותו. אבל היא לא ראתה
דבר מלבד בובה מלובשת יפה שבחלון.
ואז פיירינו חשב:
"אקנה גם את הבובה. ג'נינה תהיה מרוצה
בלי סוף. וגם אמא לא תנזוף במיוחד חזק.
"מוצאת חן בעיניך?" שאל את אחותו.
"אהא,"
"חכי כאן. אני תכף..."
ובהחלטיות ניכנס לחנות.
הם חזרו באותה הדרך, אך הפעם יותר
לאט. פיירינו הלך בשתיקה קדימה, גאה
ברוחב הלב שלו. בידיו החזיק את כובע
המצחייה יקר הערך. ג'נינה הלכה קצת
אחריו. היא הידקה חזק לחזה את הבובה
וכל פעם מעדה על אבנים.